

De beste tijd voor de liefde

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Holly Williams

De beste tijd
voor de liefde

Vertaald door Eefje Bosch

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5736 7

© 2022 Holly Williams

© 2023 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos
uitgevers, Amsterdam en Eefje Bosch

Oorspronkelijke titel *What Time Is Love?*

Oorspronkelijke uitgever Orion

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie Roald Triebels, Amsterdam,
met gebruikmaking van illustraties van

© AyselZDesign/Shutterstock (bloemen);

© TatyanaKar/Shutterstock (mensen)

Foto auteur © Liz Seabrook

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor mijn ouders, Lynda en Martin

21 januari 1927

De klok geeft 6.42 uur aan, en in een kleine slaapkamer in de nok van een plattelandshuisje in Abergavenny klemt Angharad Lewis haar kiezen op elkaar voor een laatste keer persen. Ze schenkt het leven aan een klein meisje dat ze Violet zal noemen, een petieterig propje met donkerblauwe ogen die haar moeder zwijgend aanstaren als ze door de vroedvrouw wordt weggehaald en ingebakerd. Op datzelfde moment – twaalf over halfzeven – vuurt Amelia Brinkhurst aan de andere kant van het land, vlak bij Knaresborough, in een kamer vol handdoeken in de oostvleugel van Farley Hall een laatste reeks krachttermen af terwijl haar zoontje zich onder veel gescheur en getrek een weg de wereld in baant. Rood en klaar om zijn lange ledematen uit te strekken doet Albert Peregrine Brinkhurst zijn mond open en zet het op een brullen.

April 1947

Het begon allemaal met de brief. Een brief, geschreven op het bekende mauvekleurige postpapier van haar vriendin Rose, die Letty in de twee maanden nadat hij op de deurmat was gevallen steeds weer had herlezen.

Bertie en ik gaan in april op wandelvakantie in de Brecon Beacons – is dat niet jouw deel van de wereld? Wil je iets met ons afspreken? Ik kan gewoon niet wachten je te zien!

Sinds ze hem had geopend had Letty continu een lichte opwindig gevoel – bij de gedachte Rose weer te zien, en eindelijk haar jongere broer Bertie te ontmoeten.

Nu was het zover, en Letty nipte nerveus aan de limonade die ze had gehaald, het koolzuur siste achter in haar keel. Omdat ze de dienstregeling van de bus tussen Abergavenny en Brecon niet vertrouwde, was ze een halfuur te vroeg bij The Lamb gearriveerd. Onrustig zat ze in een versleten leunstoel in de gelagkamer achter in het café, waar ook vrouwen mochten komen. Ze streek de plooiën van haar lievelingsrok glad en frunnikte aan haar donkere krullen. Onzinnig, riep ze zichzelf tot de orde, al die zenuwen. Maar ze had Rose al sinds het eind van de oorlog, toen ook hun samenwerking als telegrafisten in Londen was beëindigd, niet meer gezien

– en Bertie had ze nog nooit ontmoet.

Maar sinds ze ontdekt had dat ze op dezelfde dag jarig waren, had de gedachte aan hem haar gefascineerd. Rose stond in de oorlog aan het hoofd van de hele ploeg vrouwelijke telegrafisten op het hoofdpstkantoor, en schreef van ieder meisje op haar eerste dag altijd de verjaardag op om haar tegen die tijd te kunnen trakteren.

‘21 januari? Gunst, dat is dezelfde dag als mijn broertje Bertie!’ had Rose uitgeroepen. ‘En ben jij ook achttien?’

Letty had geknikt.

‘Wel heb ik ooit!’ Rose had haar aandachtig aangekeken, duidelijk geamuseerd door dit toeval, en Letty vond het leuk dat ze ergens een connectie met haar had. Er was iets aan die lange, opgewekte vrouw wat haar aantrok, ook al kwamen ze allebei duidelijk uit heel verschillende werelden. Buiten de radio-ontvanger had Letty nog nooit iemand zo geaffecteerd horen praten.

Ze had Rose zoveel vragen over Bertie gesteld als mogelijk binnen de grenzen van het betamelijke. In gedachten zag ze hem al helemaal voor zich: een elegante, hoffelijke jongeman in smokingjasje die Homerus liep te galmen. Ze was ervan overtuigd dat oude talen studeren aan Oxford de meest intellectuele bezigheid ooit was, en dat hij wel ontieligelijk ontzagwekkend moest zijn.

Ze realiseerde zich dat ze haar limonade al bijna ophad en vroeg zich af of ze tijd had om nog een drankje te halen voordat Rose – en de legendarische Bertie – arriveerden. Niet te geloven dat ze daadwerkelijk hierheen kwamen, naar een van de dorpscafeetjes in haar buurt.

Zonder de oorlog hadden Rose en zij elkaar beslist nooit ontmoet. Het leek Letty onwaarschijnlijk dat ze zelf ooit buiten Zuid-Wales was gekomen, en dames uit goede kringen zoals Rose lieten zich doorgaans niet zien in een postkantoor in Abergavenny. Hoe dan ook, ze hadden maar weinig tijd samen doorgebracht: het was 1945 en toen Letty in Londen ging werken was het eind van de oorlog al bijna in zicht.

In het immense gebouw op de hoek van St. Martin's Le Grand wemelde het van de jonge vrouwen die nooit verwacht hadden ooit in Londen te zullen werken, of zelfs ooit dat soort werk te doen. Ze kletsten en fladderden als mussen in een boom, terwijl ze door een gestage stroom soldaten, dansorkesten in Hammersmith Palais en de glamour van West End werden afgeleid van de huiveringwekkende, angstaanjagende sirenes en het puin.

Letty arriveerde al even nerveus als de rest; ze was nog nooit in de hoofdstad geweest. Maar na een paar weken werd ze verliefd op Londen. Op de achterkant van een bus springen, met zijn ting en gemotoriseerde geraas. De hoge gebouwen die je het zicht op de hemel ontnamen en de uitgestrekte parken vol mensen. Haar lange, eigenlijk niet toegestane wandelingen door gehavende, anonieme straten. Voor het eerst in haar leven was ze alleen en weg van huis, en het was spannend om onafhankelijk te zijn. Maar ze had er ook steeds meer plezier in allerlei mensen te leren kennen: 's avonds at Letty met veertien meisjes in haar pension, en al gauw kregen ze allemaal een goede band met elkaar. Het was net of ook alle onzichtbare muren tussen mensen omver waren geblazen.

Rose was hun onverstoorbare leider in het hoofdpstkantoor – met haar montere zekerheid over het belang van hun werk voor de oorlog trok ze de eenzamen, de overweldigden en de nerveuzen mee omhoog. Rose had Letty in haar eerste, verbaasde weken onder haar vleugels genomen, haar op een middag zelfs een hotel in gedirigeerd voor een kopje thee met taart ('Ik zit met al dat malle geld – ik trakteer!'). Maar het verbaasde Letty hoe makkelijk ze met Rose kon praten – echt kon praten – ondanks hun verschillen.

'Het is gek met deze oorlog,' zei Rose een keer bij een kopje thee in Letty's beschimmelde pension, 'maar doordat we moeten werken hebben we volgens mij een doel in het leven gekregen.'

Letty keek op om Rose recht aan te kijken. 'We? Bedoel je vrouwen, of mensen zoals jij?'

Rose speelde met een pluk van haar lichtbruine haar en Letty

vond het meteen jammer dat ze het verschil in hun achtergrond had benoemd. Doorgaans probeerde ze niet te veel stil te staan bij het feit dat de vader van Rose van adel was, dat haar vriendin een titel en land bezat.

‘Vrouwen. Meisjes,’ zei Rose. ‘Zonder de oorlog was ons enige werk het vinden van een man geweest, en dat soort dingen.’

‘Nou, ik werkte al op het postkantoor in Abergavenny. Velen van ons moeten wel degelijk werken...’ Letty praatte zachtjes.

Letty had haar baan op haar vijftiende gekregen, toen ze van school ging; daar had ze al een jaar langer op gezeten dan haar vader lief was. Mevrouw Ketterick had hem streng laten weten dat Violet ‘een bijzonder scherp verstand’ had, en erop aangedrongen dat ze zich opgaf voor een van de verwaarloosbaar weinige gemeentelijke studiebeurzen om door te kunnen naar de bovenbouw. Maar toen ze hoorden dat Carrie Jones van het schattige postkantoorje in de hoofdstraat van Abergavenny een vierde kind kreeg en Letty Carries baan kreeg aangeboden, kon ze een zo mooie kans niet laten schieten, beurs of geen beurs.

‘Maar was dat niet gewoon een baantje ter overbrugging?’ drong Rose aan. ‘Iets om je tijd mee te vullen terwijl je het hof werd gemaakt?’

‘Vast wel. Maar zo voelde het niet voor mij. Hoewel mijn vader het waarschijnlijk wel zo zag.’

‘Ik denk dat er van een hoop van dit soort meisjes – ons dus – nou, dat er van ons nooit veel verwacht is, ons nooit echt iets is gevraagd,’ ging Rose verder. ‘Och, ik weet heus wel dat ons werk uiteindelijk zal bestaan uit kinderen opvoeden en het huishouden doen – en dat is ook heel belangrijk werk. Maar dit alles hier is wel anders, toch?’

Letty hield haar hoofd scheef, om Rose aan te geven dat ze moest doorpraten.

‘Ons oorlogswerk bestaat uit het onverwachte, de nood die de wet breekt. En je kunt er je hoofd een beetje bij gebruiken. Daar

wordt het weleens tijd voor – volgens mij hebben vrouwen dat nodig.’

Letty en Rose hadden een hechte vriendschap die door de omstandigheden werd verstevigd, maar al na een paar maanden kwam daar een eind aan. Het einde vol zwaaiende vlaggen en impulsieve kussen; Letty zag de opluchting op ieders gezicht, maar voelde zelf een lichte huivering van teleurstelling. Dat was geen fraaie gedachte, dat wist ze, een waar ze zelfs Rose geen deelgenoot van kon maken. Het beeld van de uitgestrekte velden rond haar huis in de winter – de kale, paarsbruine aarde, ribbelig uitgehard en zich eindeloos ver uitstrekkend – bleef maar voor haar opdoemen.

Terug in Abergavenny was het net of Letty's tijd in Londen verzegeld was en wegzweefde, een haast onwerkelijke herinnering. Tot er op een dag een mauvekleurige envelop op de mat viel. Alle meisjes hadden elkaar gezworen contact te houden – maar alleen Rose had zich eraan gehouden, en bleek een fanatieke, zeer onderhoudende penvriendin. En toen begon ze boeken op te sturen.

‘Wat krijg je toch allemaal voor pakjes, Letty?’ vroeg haar vader, wiens grote snor overeind ging staan, wat altijd gebeurde als hij zich bedreigd voelde. Letty gaf geen antwoord, nam alleen het laatste pakketje van hem aan, daarin zat een zwaar, in leer gebonden exemplaar van *Woeste Hoogten*, haar toegestuurd vanuit de ‘absoluut reusachtige bibliotheek’ van Farley Hall, het majestueus klinkende huis van Rose.

Letty's vader was geen fervent lezer, al was zijn talent voor kruiswoordraadsels in menig vallei legendarisch. Evan was een man van de kerk, een man van het koor, een man van het treinspoor en een man van de Labourpartij. Maar hoewel hij zijn zoons – beiden jonger dan Letty, beiden woedend de oorlog te hebben misgelopen – toestond George Orwell te lezen, legde hij een kregelige irritatie aan de dag als hij Letty haar zondag lezend bij de haard zag doorbrengen, in de oude leunstoel waar de vulling rond

haar opgetrokken voeten uit puilden.

Dat kon haar niet schelen. Die brieven, en die boeken, waren haar poort naar een andere wereld – niet direct het hectische, doelbewuste Londen, maar zeker ook niet het slaperige Zuid-Wales. Ze deden haar vergeten dat haar leven weer was ingekrompen.

Letty sliep in haar smalle bed, dat door een zwaar, oud, geweven gordijn van haar broers was afgescheiden, werkte vijf dagen in de week en elke zaterdagochtend, en dronk op zaterdagavond biertjes in The Fountain. Maar soms maakte de schelle joligheid van haar vriendinnen in het café het er alleen maar erger op. Eigenlijk waren die alleen maar op het hysterische af opgelucht om niet dood te zijn, dacht ze, als ze keek naar hun stralende ogen en hun bewegende monden waar niets wezenlijks uit kwam. Alsof het leven sowieso de moeite waard was, ook al deed je er niets mee.

Letty pakte haar limonade weer om het laatste slokje op te drinken, toen er over de met stro bedekte vloer van The Lamb een man op haar af kwam lopen.

‘Letty?’

En daar was hij.

Ze had dan wel op hem zitten wachten, toch werd ze een beetje overdonderd door die bijzonder lange, dunne kerel. Zijn slordige donkerblonde haar was nat van het zweet, en er vielen een paar plukken voor een stel vriendelijke, grote bruine ogen.

‘Bertie?’

Waar is Rose? dacht Letty, die met haar lege glas nog in haar hand paniek voelde opkomen.

Waarom heb ik niet op Rose gewacht? dacht Bertie, die diepe spijt had van zijn besluit om alvast vooruit te gaan.

De ontmoeting met deze vriendin van zijn zus had hem niet echt beziggehouden. Nu zag hij zich geconfronteerd met de donkerste, diepste, blauwste ogen die hij ooit gezien meende te hebben.

Bertie was het laatste stukje van hun twintig kilometer lange

wandeling door het vochtige, steeds dieper wordende groen van de Brecon Beacons voor Rose uit geploeterd, een competitieve gewoonte uit hun jeugd die geen van beiden al bereid was los te laten. Met haar tweeëntwintig lentes was Rose twee jaar ouder dan Bertie en met haar stevige, in de puberteit omhooggeschoten benen was dat vroeger altijd een eerlijke strijd geweest. Maar tegenwoordig liet hij haar met regelmaat achter zich, en zo was hij in zijn eentje, buiten adem en met pijn aan zijn voeten, aangekomen bij de taveerne met het lage plafond vol balken, waar tamelijk povere kamers voor het weekend werden aangeboden.

‘Hallo. Hallo! Bijzonder aangenaam je te ontmoeten, Letty. Ik heb al veel over je – ik bedoel Rose – die komt...’

Bertie gaf de indruk meer ledematen te hebben dan normaal was, en wist zo te zien niet goed wat hij ermee aan moest. Hij maakte aanstalten zijn lange hand naar Letty uit te steken, maar bedacht zich toen kennelijk en haalde hem door zijn haar, dat aldoor in dunne plukjes omhoog bleef springen. Uiteindelijk wees hij gedecideerd naar Letty’s lege glas.

‘Wil je wat drinken? Nog een – ik bedoel – wat kan ik...’

‘Een biertje, graag,’ zei Letty vlug.

Kijkend naar alles behalve haar ogen knikte Bertie enthousiast en manoeuvreerde toen, na herhaaldelijk met zijn lange lichaam naar de toog te hebben gebaard, uiteindelijk zowel zijn ledematen als zijn portemonnee ernaartoe om een halve liter bitter en een gewoon biertje te bemachtigen.

Letty bleef naar hem kijken – probeerde niet te kijken – en besefte dat ze zich het verleden had voorgesteld, een beeld van de aristocratie zoals ze dat kende uit de film, niet een normale twintigjarige, met slordig haar en modder op zijn broek.

Bertie kwam terug met hun drankjes en plofte plompverloren in een bruine leunstoel naast haar neer, waarbij hij een beetje bier morste. Samen keken ze naar het knisperende vuurtje in de verwrongen ijzeren haard. Het konden maar een paar seconden zijn,

maar Letty verstijfde helemaal van de stilte. Ze klemde haar gekruiste enkels tegen elkaar.

‘Vind je het erg als ik mijn schoenen uittrek?’ vroeg Bertie.

Zijn voeten deden zeer. Maar als hij zich met zijn vochtige veters bezighield had hij een handig excuus om naar de vloer te kijken. Dat leek hem beter dan naar het gezicht, naar de ogen, van deze Letty.

Letty schudde haar hoofd en probeerde haar gezicht in de plooi te houden. De mannen die ze kende zouden nooit hun schoenen uittrekken in het café – maar die kwamen dan ook na hun werk, om al staande biertjes achterover te slaan alsof het nog een laatste taak van de dag was, in plaats van de beloning. Bertie daarentegen trok zijn wandelschoenen uit alsof hij op het punt stond met zijn voeten omhoog te gaan zitten, als een heer van het goede leven.

Letty zag hem met zijn veters worstelen en nipte aan haar bier. Hoewel ze al verwacht had dat Bertie net zo’n vreemde voor haar zou zijn als Rose bij hun eerste kennismaking, werd dat gevoel versterkt door zijn... mannelijkheid. Het wonder van dit onbekende, nieuwe soort man, met zijn tweedjasje en ingeslikte medeklinkers en zachtaardige, klunzige enthousiasme.

‘Lekker gewandeld?’

‘Aah!’ Bertie had de eerste schoen uit gekregen, opluchting die al gauw plaatsmaakte voor het besef dat zijn sokken naar natte hond roken. ‘Ja, heerlijk. Schitterende omgeving hier.’ Hij probeerde onopvallend zijn been te bedekken en onder de leunstoel te steken.

‘Pen y Fan, toch?’

‘Inderdaad. Spectaculair, werkelijk... spectaculair. En wat een opluchting om weer buiten te zijn, na zo’n winter!’ Bertie had nu beide hoge schoenen naast het vuur gezet, dronk zijn biertje voor de helft op, liet zijn ogen langs de muren dwalen en vervolgens over het plafond alsof de opgewreven martingalen die daar hingen hem bijzonder interesseerden, toen weer naar de toog, waarna hij het

opgaf en Letty een steelse blik toewierp. Zij leek op haar beurt ook zijn blik te mijden, ze keek weg alsof er aan de andere kant van het café iets heel interessants gebeurde. Ze had kleine kuiltjes in haar bleke wangen; haar wenkbrauwen – dun en sierlijk – had ze een beetje opgetrokken. Een ongebruikelijk smalle neus, waarvan het bolle puntje ook omhoog leek te staan, vast uit geamuseerdheid.

Of vanwege de stank? O hemel, dacht Bertie, hij rook naar dood schaap.

‘Letty! Lieverd!’

Godzijdank, dachten ze allebei toen de vrolijke stem van Rose door het café galmde.

Rose was weliswaar niet zo lang als haar broer, maar ze liep met zeker twee keer zo grote passen als Letty, had Letty gemerkt toen ze in Londen had geprobeerd haar bij te houden. Na de slentervoetpaden van Abergavenny had Letty zich in de stadsdrukte alle kanten op geslingerd gevoeld, maar voor Rose leken de mensen altijd te wijken als water voor de boeg van een schip. In twee of drie passen liep ze het hele café door en ze sloeg haar stevige armen om Letty’s smalle schouders, waardoor die bijna van haar stoel werd getild.

‘Hoe is het, hoe is het? Gelukkig, hij heeft je gevonden – Bertie! Heb je nou je schoenen uit? Werkelijk. En waar blijft mijn drankje dan?’

‘Wat heerlijk om je te zien,’ zei Letty. ‘Hoelang is het geleden inmiddels?’

‘Nou, minstens twee jaar. En ach, wat heb ik je gemist, lieve, lieve schat.’ Rose ging op de stoelleuning zitten en sloeg weer een arm om haar vriendin. Ze gaf een tikje op Letty’s neus, die hem optrok en haar tong uitstak. Heel even voelde het alsof ze weer op school zat – niet dat ze op school ooit zo’n slimme en zelfverzekerde vriendin als Rose had gehad. Misschien hadden mensen als zij dat wel van nature, dacht Letty, zoals altijd onder de indruk van het gemak waarmee Rose zich door de wereld bewoog.

Bertie was zo door het dolle dat hij naar de toog gebaarde, met zijn mond een mogelijke bestelling voor Rose vormde – een enkele gin-tonic, wist Letty, het enige wat haar vriendin ooit dronk – en nog voor hij bedacht dat hij niets aan zijn voeten had zijn vinger achternaliep.

Dit gaat straks als een lopend vuurtje, dacht Letty ineens, kijkend hoe de schoenloze Bertie hinkte en knikte en glimlachend een bankbiljet tevoorschijn toverde waar ze niet van terug hadden. Terwijl Bertie daar stond te stuntelen bleef de man achter de toog, een en al onderarm en voorhoofd, stabiel en rustig staan; de broertjes Davies keken vermoeid toe.

Ha, laat ze maar! Letty voelde dat ze een kleur van blijdschap kreeg bij de gedachte met hem geassocieerd te worden – en al helemaal met Rose. Laat ze maar roddelen! Er kriebelde iets in haar buik van de eenvoudige en absolute blijdschap weer met haar vriendin te zijn, haar vriendin op wie ze dol was, haar vriendin die ze nooit meer verwacht had terug te zullen zien.

Bertie kwam terug met de gin-tonic, liet zich met het restant van zijn eigen drankje in de leunstoel achterovervallen terwijl het knapperende vuur zijn schoenen dreigde te verschroeien, en wist nauwelijks nog een speld tussen het gesprek van de meisjes te krijgen. Zijn zus overlaadde Letty met elkaar overlappende vragen over de omgeving, haar lievelingswandelingen, haar werk en de boeken die ze allebei hadden gelezen.

Het lukte Letty alleen om iets verstandigs en intelligents over Mrs Dalloway te zeggen als ze niet naar Berties lange benen (en voeten met sokken) keek.

Maar na een tijdje dwong ze zichzelf om te draaien om hem fatsoenlijk aan te kijken. ‘En jij, Bertie? Jij zult op Oxford vast een hoop interessants lezen. Of niet?’

‘Las ik maar al die dingen waar jullie je zo op storten. Een stuk interessanter dan mijn meeste colleges!’ zei hij met een charman-te, scheve glimlach. ‘De klassieken – ik bedoel de grote schrijvers,

zeg maar – zijn hondsmoeilijk en dodelijk saai. Eerlijk waar, het is net alsof er nooit een oorlog is geweest, het is zo irrelevant, zo...’

‘In het verleden blijven steken?’ Letty trok haar wenkbrauw lichtjes op.

Zijn ogen schoten naar de hare en toen, eindelijk, maakten ze echt kennis met elkaar. Een fractie van een seconde was de lucht geladen, alsof er een statische schok plaatsvond. Letty’s vingertoppen prikten; in Berties ooghoeken spatten piepkleine sterretjes uiteen.

Vlug wendde Letty haar blik af, en ze vroeg zich af wat er zojuist gebeurd was. Toen merkte ze tot haar eigen verbazing dat die vonk ook moed bij haar had opgewekt. ‘Het wemelt in de klassieken toch zeker van de oorlog? Een en al oorlog, zou ik denken – Trojanen en zo. De hele óúdheid’ – haar licht Welshe accent deed Bertie zwijmelen – ‘maar het hele heden is daar toch ook van vergeven: mannen, talloze mannen, die elkaar uitmoorden.’

‘Volgens mij, Letty, zou jij in mijn plaats moeten gaan studeren en mij in het postkantoor moeten laten werken.’

Een heel lichte frons.

O nee, dacht Bertie, ze denkt dat ik op haar neerkijk. O god. ‘Ik betwijfel eerlijk gezegd of ik dat zou kunnen, ik heb bepaald geen organisatorische vaardigheden en in rekenen ben ik een onbenul. Al zou ik wel graag eens die stempel hanteren...’ Afwezig deed hij alsof hij pakketjes frankeerde.

‘Word dan bibliothecaris. Je hebt toch meer dan genoeg ervaring met stoffige oude boeken?’

Letty zag Rose haar mondhoeken bewegen alsof er kleine touwtjes aan trokken. Toen kreeg Letty een kleur, en Bertie kon het niet laten zich af te vragen: voelde zij het ook...? Hij zag toch geen spoken...

En bij die gedachte kreeg Bertie zelf ook een kleur. En op de mond van zijn zus zag hij, onweerstaanbaar, een reusachtige grijns doorbreken.

Later, toen Letty was vertrokken – na zich met Berties blik strak op haar kleine, elegante figuur gericht het café uit gehaast te hebben om de laatste bus te halen – stortte hij zich onmiddellijk en wanhopig op een derde pint. Wat onvoorstelbaar dat ze elkaar hadden ontmoet! Al even onvoorstelbaar als dat dat ooit weer zou gebeuren.

Toen gaf Rose hem een cadeautje. ‘Wat een feest om Letty weer te zien vandaag. Weet je, ik heb een vriendin als zij echt gemist. Ik denk erover of ik haar niet voor het tuinfeest zou kunnen uitnodigen...’

‘Ja, zeker, wat een geweldig idee! Ja, dat moet je doen.’

‘O ja, denk je?’ vroeg Rose onschuldig. ‘Ik weet niet zeker of het wel iets voor haar...’

‘Tja, jij kent haar beter dan ik,’ viel Bertie haar in de rede, in een poging zijn enthousiasme te verbloemen. Hij nam een slok bitter en probeerde er nadenkend bij te kijken. ‘Maar ik zie niet in waarom niet. Ze houdt van taart, neem ik aan? En tuinen? Wij hebben gezien waar zij woont, voor haar is het misschien ook aardig om te zien waar jij woont...’ Hij zweeg, omdat hij een bedrukte schaduw over haar gezicht zag trekken, en realiseerde zich dat ze haar huis natuurlijk helemaal niet hadden gezien. En hoe dat er ook uit mocht zien, het zou in de verste verte niet op Farley Hall lijken.

Maar Bertie schudde het greintje twijfel van zich af: dat soort dingen deed er niet toe, niet echt. Wat ertoe deed, was dat hij haar nog eens wilde zien. ‘Hoe dan ook, Rosie – moet zij jou niet nog een absurd grote stapel boeken teruggeven?’